

Sigrid och John.

Personligt.

Hon var alltid säker, känslöstyrad som hon var kunde hon alltid direkt veta om något var bra eller om något var dåligt. Hon hade sina intressen. All tillförlit lades hos Fatalismen, passionen brann för Litteraturen och talangen låg hos Konsten. Drömmar i livet var att Se världen, Förstå världen, Uppleva världen. Hon pratade med stora bokstäver och hade långa osammanhängande meningar som hon tog för givet att alla skulle förstå. Hon var Mycket. Hon var Ljuvlig. Möjligen lite väl medveten själv om hur ljuvlig hon var. Visst kunde bristerna lysa igenom, men då fanns det en stor Ignorans. Att se sina brister, egocentrisk, tidsoptimism, förlöjligande, eller det som ibland höll henne tillbaka, exempelvis en gnagande ångest, var INGENTING som föll henne i smaken. Under mattan tack. Juste namnet kan vara bra att skriva, hennes namn var Sigrid Magdalena Fredin. Ni hör ju, Sigrid Magdalena Fredin. I coolare kretsar kallades hon Sigge, i sina kulturella kretsar kallades hon Sigrid med en hel del betoning på sina I:n. En allt för stor utseendebeskrivning är inte relevant, det är viktigare att skapa sig bilder. Vi kan ta några adjektiv som ger en ram, ögon Tindrade, håret Lockades, leendet Glittrade och kroppen Svepte. Hon var Höjdpunkten. Hon var Huvudpersonen.

Sedan finns han med stort H. Inte lika svepande svallande glittrande trallande. Snarare osäker men otroligt trevlig, lyssnade. Passionerad vid Ja passionerad vid ... Äsch han tyckte om att plugga, läste lite kurser för att Finna sig själv. Hade efter gymnasiet innan universitetet rest runt med Ryggsäcken i stora vida Asien, där han tyvärr inte funnit sig själv. Han var dock Intelligent, hade Åsikter. Drömde om att Göra Skillnad. Hans namn var John Henning Melin. Skämdes en aning över mellannamnet och tyckte inte direkt att namnet i sin helhet klingade så fint som det borde när han accepterade Nobels Fredspris.

John Henning Melin kommer att behöva Sigrid Magdalena Fredin, och Sigrid Magdalena Fredin kommer att älska John Henning Melin.

Mötet.

Vissa möten sätter sin prägel på personer. Det finns en Anledning till att det blev som det blev. Sigrid suckar gärna ljudligt efter Ödet. Så var det i deras fall, Sigrid och Johns alltså. Det var Sommar. Ingens favoritårstid. Lyckan spred sig ändå. Det är något visst med värme som får folk att socialisera mer än vanligt. Sigrids klänning talade för hur humöret var på topp, den riktigt Sprakade av färger. Även John hade försökt spraka till det inför kvällens evenemang, skjortan med blommorna kunde inte annat än göra Stordåd.

Fatalismen var på plats, med sin ogenomträngliga plan, och förde de två uttråkade gästerna mot varandra. Den jobbade med musiken, nu spelades de bästa låtarna och den jobbade med stämningen som började dela upp sällskapet i någon form av gruppsykologi. Gissa vilka som blev kvar. Sigrid och John. Fatalismen drog lite i strängarna så de rörde sig mot varandra.

”Sigrid.”

”Trevligt att träffas. John.” Nu var det klurigt vilka kort som skulle dras. Det fanns de uppenbara som redan var för sent, tur att Fatalismen redan kunde, visste allt. Sigrids arm vreds omedvetet så lite färg avtecknades mot den annars så bleka huden.

”Du målar?”

”Egentligen inte. Jag försöker. Men de som inte kan lär ut! Jag studerar Konsthistoria.” Var hon alltid såhär blyg? Hon hade ENDAST svarat på frågan. Årstiden suckade genom en djup vind. Fröken Fredin var inte den som talade så pass lite om sig själv, hon hade till och med förminskat sig själv genom att sagt att hon inte kunde måla. Den senaste tavlan av en fruktskål höll inte med det påståendet. Var det de mörka djupa ögonen som fick henne att bli så nervös?

”Så intressant! Har alltid varit nyfiken men är inte alls med på banan. Berätta mer.” Och det gjorde hon. Visst hade hon till en början varit blyg men det hade inte varit svårt att dra ut henne mer fakta om varken sig själv eller Konsten. Hon ställde även frågor till honom. Så intressant han var. Oj hade han läst det också? Ah han hade pluggat lite i London. Där ser man. Sigrid avspeglade honom i dubbel storlek där han talade om alla kurser han läst och vilka visioner han hade av Livet. Även Drömmar och Passioner som sågs där långt fram men ändå gav Sigrid större ögon än hon redan hade.

Diskussionen fortsatte, de avspeglade varandra. En hel del Hmm och Aah ljöd ur deras munnar. Någon nämnde något om Botanik och den andra ljög om hur den alltid varit intresserad. En annan hade precis avslutat en bok av Sartre och ”va vilken slump den ligger ju på hyllan och väntar”. Sommaren och Fatalismen spelade ut fler Ess ur rockärmen, temperaturen sänktes så de unga turturduvorna närmade sig varandra för värme.

”Jag verkligen älskar Hassan och Monty Python.”

”Ah humor på elitnivå. Och vår allas Favorit och Stolthet ... Selma Lagerlöf.”

”Riddar Solsken och Nils Holgersson.” Stönades ett svar fram och möttes av en blick som sade: är det vad du har på Selma? Men svaret sagt blev istället: jag hör dig.

Så fortsatte diskussionen än mer. Bollen kastades emellan de och småtimmarna kom fram fnittrandes. Fatalismen var nöjd med sitt arbete så det började bli sista spårvagnen hem och upp tidigt imorgon som blev det nya samtalsämnet. Kramen gjordes. Farväl sades.

Vägen hem.

Det var inte längre bara Sigrids klänning som var Färgsprakande, även omgivningen och känslan. Någonting brändes i Sigrids bröst som hon inte kunde ta på. Guld i bröstet. Men det var inte som hon hade tänkt sig, det sved mer än lyftes. Tårar trillade nerför hennes blommiga kinder, ljudlöst försiktigt. Bänken gjorde sig redo för att hon skulle falla ner på den, fåglarna trallade så glatt de kunde för att humöret skulle stiga. Var hon rörd bara kanske? De fortsatte därav sjunga, sina bästa låtar i Dur.

John riktigt dansade hem. Den här Lyckan. Guld i bröstet. Världen var vackrare och fylld av färg. Han kunde inte annat än skratta och sjunga rakt ut. Hon hade Sett honom, hon hade Lyssnat på honom. Åh vackra vackra Sigrid Magdalena Fredin. Trädet svajade med och Solen hälsade god morgon. Vilken dag att vara vid Liv.

Molnen rörde sig långsamt och formade lustiga former. Sigrid började torka bort de främmande tårarna och röra sig hemåt. Så fånigt rörd hon hade blivit av detta möte, det måste ha präglat henne. Hon såg honom framför sig, de djupa ögonen. Samma svedande känsla spred sig över kroppen. Är det så det känns?

Dejten.

”Sigrid Fredin.” Han utbrast glatt hennes namn och tryckte henne länge mot sitt bröst. Han doftade likadant som sist och känslan gjorde sig påmind hos den unga kvinnan. Hon drog sig loss och kysste honom på kinden, varav en röd färg spred sig efter hennes avtryck.

”Vad spännande att se dig igen.” Hon flyttade på korgen så inget stort skulle vara i deras väg. De började promenera in mot parken och fråga om varandras dagar. Dagarna var bra. Den ena hade gjort en svår tenta men klarat den galant förmodligen. Det hade även serverats god lunch vilket hade fått två tummar upp. Den andra hade haft en väldigt intressant föreläsning och sedan suttit med Monet på biblioteket i någon timme. Samtalet Flöt, Fatalismen behövde knappt lägga sig i. Den här gången var det mer kantat av Humor och Känsla. Det avslappnande genom att redan ställt alla frågor och redan fått en grund fanns ständigt närvarande. Nu ville de inte längre Imponera utan ha en trevlig stund tillsammans.

”Om du fick vara med en person i hela världen för en kväll vem skulle det vara?” Han funderade länge, kliade sig i pannan, utbrast flera gånger om hur många underbara personer det fanns. Sedan stannade han vid: Sokrates. Hon nickade. Bra val. Ställde följdfrågor om hur dejten skulle se ut och vad han hade frågat. Diskussionen fortlöpte och Sokrates var ständigt närvarande med sina kluriga frågor och härliga klädsel.

”Själv hade jag valt, Aphra Behn. Hur spännande!” John nickade och skrattade till svar innan han la ner sitt huvud i hennes, än en dag, blommande knä. Han mumlade hur glad han var över att få vara här med henne och hon svarade detsamma. Fatalismen njöt, lyckats igen som vanligt. De båda såg fantastiska ut tillsammans. Elin och Kit som gick förbi såg avundsjukt mot de fnittrande paret, samtidigt som Sigrid och John endast var medvetna om varandra. Denna kväll handlade det inte om sista spårvagnar eller tidiga mornar. Kvällen tog inte slut. ”Följ med mig hem.” Han viskade fram påståendet, för det var ingen fråga. Hon behövde inte svara.

Samtalet.

”Åh Edith du måste träffa honom. Han är Bedårande. Så Intelligent men ändå med en genomsyrande Känsla.” Väninnan svarade knappt och tittade endast skeptiskt mot sin andra halva.

”Hur?” Sigrid utvecklade den vackra bilden av honom och alla diskussioner de berörde. Väninnan var svårflirtad, det var hon alltid, det krävde mer än en snygg man för att svepa undan hennes fötter. Hon log dock mot Sigrid som riktigt lyste. Hon sken av en lycka Edith inte sett på väldigt väldigt länge. En lycka hon saknat.

”Sigrid jag vet att du var på dejt men du måste höra det här. Vi var på öppningen av det nya museet och du hade dött. Så vackra Färger och Bilder av en verklighet jag inte tagit del av någonsin.”

”Åh prata inte om det. Du gör mig alltför avundsjuk. Hur var hon? Den nya professorn?”

”Du kommer älska henne.” De fortsatte tala om huruvida Impressionismen eller Kubismen var den fräckaste och hur intelligent den nya professorn hade varit. Te kokades men flickorna tystnade inte, de talade sig hesa. Sigrid visade upp den nya boken hon tänkte välja som nästa Månadsbok till bokklubben och Edith lovade att låsas bli förvånad när mötet faktiskt ägde rum. Det var en bok av Marguerite Duras de ännu inte hade knäckt. Men det var mycket de hade tagit sig an, Litteratur och Vänskap var så centrala för de två bästa vännerna. Sigrid och Edith speglade varandra stort. Då ringde telefonen. Samtalet tystnade.

Ett annat samtal.

”Ja Sigrid.”

”Åh vad skönt att höra din röst, jag bara måste berätta om min dag. Den har inte varit bra alls. Allting har bara varit så tungt.” Han malde på och Sigrid besvarade genom väl valda tunga konsonanter och suckande vokalljud. Sedan sa de god natt och det fick han allt.

Ensamheten.

Sigrid la på luren och såg sig om efter väninnan som måste ha gått för att lägga sig. Hon kände ett tryck över bröstet, det var Ångesten. Den passade på att förpesta vardagen alldeles såhär lagom inför läggdags. Fröken Fredin gjorde det hon alltid gjorde, letade upp pensel, staffli, inspiration och glada färger. Ignoransen för allt som höll henne tillbaka kämpade starkt, Eskapismen var en av hennes trognaste vänner. Kanske hade John velat höra? Kanske hade tyngden försvunnit genom ett lättande samtal. Nej. Mattan togs fram för att svepa bort Problemen.

Ett konstverk skapades, och hon som inte stoltserat med var talangen låg. Hade dessa sprakande färger och fantasirika former visat upp sig hade säkerligen den blivande pojkvännen tyckt annorlunda om hennes uttalande.

”Jag älskar dig.” Meningen viskades till tavlan, men aldrig till konstnären. Sigrid behövde sig själv, men hon fanns sällan tillgänglig.

Farvälet.

”Du är så Vacker, du är så Klok, du är så Bra.” Mantrat viskades för sig själv samtidigt som hon borstade sitt långa hår, det var en order från Edith som bestämde att det hjälpte. Hon gjorde sig redo och gick för att överraska Honom. Han satt som vanligt i en park vid universitetsområdet med en keps och en tjock svår bok. Hon ville säga att han var Vacker, Klok och Bra.

”Sigrid!” Han tjöt till av lycka och slängde ihop den svåra boken samtidigt som han drog henne intill sig. Han började snabbt berätta om boken och dess komplexitet. Hon lyssnade med huvudet i handen, då hände något, hon drömde sig bort. Till slut insåg hon att hon inte lyssnade alls, hon ville inte ens det. Sigrid försökte istället få en syl i vädret om hur hennes dag tagit form. Käppar i hjulet gjorde sig påminna, hon kände sig liten. Bokens innehåll fortsatte framföras och Sigrid insåg hur liten han fick henne att känna sig. Hon tog Mod till sig, nu var det av särskild vikt. Hon kände sig än en gång säker, känslostyrd med ett fokus på sina egna känslor. Pusselbitar föll på plats.

”Jag måste stoppa dig där. Det låter som en otroligt spännande bok. Men jag måste säga lite grejer.” Han såg förvånat på henne samtidigt som en glödande, nej inte glödande utan svedande, känsla började försvinna.

”Jag är så Cool. Jag har precis krossat ett seminarium, jag och mitt Intellekt. Men nu måste jag tyvärr sluta här. Jag avspeglar dig i dubbel storlek. Det är nånting jag måste sluta med.

Eller alltså det är inte jag, det är du. Och jag har en annan kär person som behöver speglas å så mycket större.” Hon sträckte på sin vackra svepande kropp, reste sig och skuttade därifrån. En Förvirring och Besvikelse lämnades kvar vid honom med stort H.

Det var dags att avspegla sig själv i dubbel storlek. En Glödande Stärkande känsla kröp fram i hela hennes kropp. Är det så det känns? Guld i bröstet.